

Havnaliðið niðurspælt

Í einum vánaligum men hörðum dysti vann AGF sín størsta sigur higartil, so teir rýma av landinum við trimum vunnum dystum og einum taptum

Mikukvöldið leikti AGF seinasta dystin á føroyaferðini, og vunnu teir hann við einum stórsigri uppá 7-0 imóti einum samansettum havnaliði, har tveir B 36-arar vóru komnir ímillum HB-arnar. Vóru teir fult uppi-borin, og kundi hann uttan nakað sum helst blivið enn størri, hóast havnaliðið skuldi átt eini tvey mál.

Dysturin var ikki meira enn 8 min. gamal, tá høgri vongur setti bóltin vakurt í netið við høgðinum. Í 24. min. ótu danir feringina til 2-0 og lotu seinni varð triði bólturin settur í netið. Hálvleiksstøðan gjordist 3-0 til AGF. Her hendi tað, at ein dani bleiv útvístur, so restina av dystinum leikti AGF við 10 monnum, men hóast tað fingur teir fyra mál afturat, so endaliga úrslitið gjordist 7-0, hvat samstundis bleiv tann størsti sigurin á ferðini.

AGF hevur leikt fyra dystir, og gjordist úrslitin hesi: AGF-KÍ 1-2 (hetta var einasti dystur teir taptu), AGF-HB 4-0, AGF—landaliðið 2-1 og AGF—havnaliðið 7-0. Støtt fara danir niðuraftur við trimum vun-

um dystum og einum taptum og við málúrtekuni 14-3.

Landsliðleikarnir

Nú, tá ið landsliðið er úttikið, er altíð spennandi at siggja, hvussu hesir leikarar fara at royna seg undan sjálvum landsdystinum, tí møguleikar skuldu verið at vist vakran leik, tá teir hava tryggjað sær landsliðs-sessin, men eg trúgvi, at eg havi allar áskoðarnar við mær, tá eg sigi, at teir vóru eitt satt vónbrot. Vit fingur ongantið nakran fótbolt at sjá, ið kundi meta seg við landsliðsmát. Havnaleikarnir sýntust ógvuliga ósikkir, høvdu ongantið nakað tamarhald á bóltinum og avleveringarnar vóru vánaligar. AGF spældi av tí besta, men hóast tað áttu okkara menn at formátt sær nógv meiri. Spelið bleiv so beista seint, og okkara menn hildu alt ov leingi upp á bóltin, og tá ið danir vóru mangar ferðir kvikari gjordist einki.

Okkurt mál

Hóast havnaliðið spældi vánaligt, so skuldu teir tó átt okkurt málið. Størsta mál-møguleikan hevði John Eysturoy, tá hann eftir vakurt samanspel frá

Pouli Mikkelsen spældi seg frá bert 3 metrar frá málinum, men skjeyt beint upp í loft.

Eitt av málunum, ið danir fingur, var brotsspark; men bjargaði Ólavur Olsen í fyrsta umfari. Tverri fór bólturin so langt frá honum, at hann ikki kundi rokka at taka hann ádrænn ein dani, so hesin hevði lítið stríð at seta bóltin í netið. Eisini má nevast, at spelið

gjordist heldur hart. Ávaringar blivu givnar til báðar síður. Ein dani bleiv útvístur, og menn vóru mangan við at fara til hendurs.

Hóast landsliðsleikarnir vísu vánaligt spæl, vóna vit, at teir vera munandi betri imóti hetlandinum og orkoyingum. Tvørligt er at spæla stórt verri.

V—

Um Varmakeldustevnuna

Hóast veðrið ikki var av tí besta um stevnuna, eydnaðist hon væl. Nógv av fólki var kom

Landsliðið

Frá málmanni til vinstra vong:

Regin Ártung, HB, Karl G. Hendriksen, KÍ, Martin á Mýr-unni, HB, Sverri Jacobsen, HB, Knud Thorsvig, HB, John Sig. Joensen, KÍ, Sólbjørn Mortensen, HB, Páll Augustinussen, VB, John Eysturoy, HB, Heri Nolsøe, HB, Páll Sigmund Sørensen, KÍ.

Eykamenn: Kári Thorsteins-son, HB, Símun Poulsen, B 36, Johan Müller (Hanneman) VB, Heðin Baldvinsson KÍ, Bjarni Clementsen, HB.

ið til Fluglafirðar, serliga seinna dagin.

Leygardagin vóru nakrir fót-bóltsdystir. B 68 leikti móti LIF og vann her seinna liðið. Aftan á leiktu unglingaliðini hjá HB og IF. — Hetta var ein góður dystur, við góðum spæli frá báðum síðum. Støðan endaði við javnleiki 1—1.

Klokkan 9 um kvöldið var staðið á vatnskið. Tað var Bjarni Bjarnastein, ið einsamallur royndi seg. Hetta var væl fyririkað. Hátalarar vóru uppsettir norðuri á kajókinum, har tónleikur ljómaði, samstundis sum greitt var frá hvarjar royndir Bjarni skuldi gera. Men her vildi so illa til, at beint eftir at byrjað var, kom eitt grovt æl við nógvum vind, og hetta gjordist at allar royndir kundu

ikki gerast. Tó eydnaðist fleiri royndir væl.

Miðnátarsamkoman var væl eydnað, har Símun P. Poulsen flutti fram røðu, og aftaná spældi Fluglafirðar hornorkestur.

Sunnudagurin var tann størri dagurin við fjølbroyttari stevnu skrá. Byrjað var kl. 13.30 við skrudgongu av ítróttarvøllinum oman á Muntra, fremst Fluglafirðar hornorkestur, síðan ítróttarfolk og seinast rossini. Her var hópur av fólki samlað saman. Hornorkestrið spældi fyrst nokur lög, síðan tosaði Jákup Lindenskov. Aftaná spældi Hornorkestrið nokur lög, og tað skal viðmerkjast, at framgongdin hjá hesum orkestri hevur verið sera stór.

Frá fólkafundinum á Muntra (Framhald á 8. síðu)

Fólkafundarrøða á Varmakeldustevnuni

Jákup Lindenskov, landsstýrismaður, helt hesa røðu á fólka fundi á Varmakeldustevnuni - sunnudagin 5. juli 1970

Mangt og margt verður havt á lofti í stevnutíð. Hesin forni síður, at seta hvarjum øðrum stevnu hevur okkara tíð ríkiligt mál tikið til sín.

Tað fer valla víka uttan at onkur stevnan verður hildin. Summar við gomlum tradisjonum sum grundarlag, aðrar sum nýggj fyrbrigdi.

Allar tó við teirri felags ætlan og endamáli at geva fólki høv, til at hittast til gamans og álvara, ítróttarkapping, fundir og gudstænastu.

Ofra eru havd á lofti okkara samfelags víðurskipti, teir fyrimunir vit halda vera, tey lyti vit halda eiga at átalast.

Hetta eru sjálvsögð evni, sum flestu okkara í stóran mun eru uppi í og sum hevur okkara stóra áhuga.

Liv er ikki lagað, um so ikki var. Samfelagskipan og samfelag okkara kemur altíð at broytast; vit sum liva í samfelagnum vera ikki livandi samfelagsborgarar, um vit ikki megna at broyta samfelagið til felags trivnað og betran av tilveru okkara.

Mangt av tí sum var og sum forfedrar okkara mettu sum óreingiligt er í dag farið sum dagg fyrí sólini.

Í flestum fornum hava vit fingið betri stóði at byggja á ístaðin. Men tað eigur tó ikki at vera so, at vit uttan at hugsa okkum um blaka alt sum gamalt er burtur, mangt av tí er

gott og virðismikið og fæst ikki aftur.

Hinar bestu kreftirnar í samfelagnum hava í mongum lutum megnað at gera góð verk, men í alt ov mongum fornum hava syndrandi kreftir og spjaldandi lyndi gjørt sitt til, at samfelagsuppbyggjan okkara er vorðin tarnað í stóran mun, tí meira varð hugsað um hin einstaka framum fjøldarinarrágn. Okkum hevur so í mongum luti verið tann lagna vis, sum skaldið sannar um saman-haldið, sum okkum ei var givið.

Tað tykist ofta sum um lyndið hjá okkum oyggjabúgvum er meira merkt av sundurlyndi, soleiðis at vit ikki duga at siggja nóg klárt, men heldur hómá í pettum, við tí úrsliti at heildarverk ikki spyrst burtur. Okkum tørvar at eiga hin felags brandin sum skal sjóða okkum saman í hina reinu og fettu eindina so vit mótevnis øðrum standa øksl móti øksl til verju av okkara felags áhuga málum, til tryggjan av okkara livs- og virkisretti.

Gamal maður segði mær, at tað vóru einigir góðir gamlir dagar, sum so ofta verður tikið til; slitmaðurin hevði tungar dagar, hevði ilt við at fáa nóg mikið at metta sínar munnar við og kleða seg og sín.

Teir, sum undan okkum vóru, livdu í einum samfelag, sum var tyngri og strævnari at liva í enn okkara. Teir bóru tær

tungu byrðurnar og hoknaðu ofta undir teimum, men teir gjørdi tað við tí treysti, at teirra stríð og strev skuldi koma teirra bornum og eftirkomarum til fyrimunar.

Sjálvt um byrðan í dag kann vera nóg so tung, so man tað vera so, at vit materielt yvirhøvur hava tað gott.

Vit eiga í dag tann lutin at liva í einum samfelag, har høvi er til arbeiði og úrkomu, um heilsan er til tess. Vit eiga tann lutin at liva í einum samfelag, sum er fært fyrí at vera teimum til hjálpar, sum ikki hava heilsu at vinna til livsins upphald. Og hóast alt hetta, so eru vit ikki nøgd, vit finnst at einum og øðrum og ilskast um víðurskiptini.

Í okkara landi verður hvønn halgidag í bygd og bý talað um broðrakenslu og um næstrakerleika. Um at minnst til næsta okkara og heldur fyrigeva enn taka stig til stríð.

Hetta eru spurningar, sum allatíðir hava verið torforir og ofta ov tungir hjá menneskjnum at lyfta. Egingóðskan og eginlyndi er ofta so sterkt, at tað kóvir og týnir hina reinu og óseku spiruna, sum hevur viljan til at leita eftir tí ljósa og bjarta í tilveruni.

Eg skal vera hin seinasti at mæla til, at fólkið skal vera tól ið og liða undir øllum tí, sum teimum verður boðið. Tað er okkara rættur og skylda í demokratiska samfelagnum at

taka til orða móti tí vit meta vera órætt og tala at, tá skeið verður atborið.

Men, vit eiga tó ikki bert at nýta okkara kreftir til at koma við atfinningum fyrí at finnst at. Heldur eiga vit at vera í tí parti, sum setur sær sum mál at finna fram til góð úrslit, til tankar, sum kunnu føra til tílíkt, sum gevur liv og groði, sum stimbrar til virkisfúsi og framburðsverk.

Ongantið eiga vit at geva okkum til tols í tí, at nú er gott. Altíð eiga vit at stremba eftir, um vit ikki kunnu fáa eitt uppáttur betur úrslit.

Tað hava mangan verið dökk ar tíðir í Føroyum, har mangur hevur givið upp øfor á bad jobb — men altíð hava teir tó verið, sum áttu brandin, teir ið spakuliga lirkadu, ein nú og annan tá, og so alt í einum søu oll — at har var møguleikin — og søu hann so sólaklárar. Teir birtu nýtt liv. Teir bygdu land.

Eisini her á plássinum. Her hava hendur tikið saman. Fyrtreytin fyrí skapan av virkissemi hevur ongantið ligið á láni.

Arbeidsgleðin borin inn um hvarja gátt. Henda størsta gávan eitt samfelag kann hava, er størsti dýrgripur at eiga.

Tað er eingin einstaklingur, ið hetta verk eigur — tað er hvør góð hondin, sum her hevur borið sín part og lagt úr hondum tað besta, ið kundi náast.

Enn eru stórar uppgávur at lyfta, enn eru brek og lyti at retta. Tað er fólkið í oynni, sum hevur gjørt oynna tí eitt gott stað at virka á og til eitt samfelag í broyting, í livsjáttandi dirvi, soleiðis fer at vera um liv og vøkstur skal vera framyvir.

Lat okkum í øllum livsins víðurskiptum leita eftir teimum ljósu lutunum, heldur finna hin livgevandi glottan, um skýggj eru ongantið so tung og dökk. Tað eru ljósglottarnir, sum eygað leitar eftir á myrku nátt og dimmu stund. Soleiðis er eisini við menneskjnum. Tað eru tey livgevandi og livsjáttandi menniskjuni sum skapa liv og gleði fyrí okkum øll.

Í dag eru vit komin saman til stevnuhald. Tað skal vera mín vón, at vit í stevnuhleðini hava næstrakerleikans glóð í okkum, vanda um okkum, til felags gagn.

Ungdómur er stevnan vígd — ungdomurin er framtíðin og tí eigur ungdomurin at hava í huga hugtakið aftanfyrí tey ein faldur ordini úr Halgubók — alt tað, sum tú vilt at onnur skulu gera móti tær, ger tú tað móti næsta tínum.

Verður tann vísdómur, hesi ord bera í ser ogn okkara fólks, tá nýstíð tjóðin ongum at óttast.

Tí tá eiga vit lívið og livs-treystið.